

ת"פ 16440/01/17 - מדינת ישראל נגד עמליה גינדי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 16440-01-17 מדינת ישראל נ' גינדי

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמליה גינדי

הנאשם

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות בעבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.11.16 בשעה 12:00 או בסמוך לה, עבדה שרון דוד (להלן: "המתלוננת") כמנהלת סניף סופר "סופר חסד" ברחוב י.ל פרץ 8 בעיר רחובות (להלן: "החנות"). באותה עת עבדה הנאשמת כקופאית בחנות. במועד האמור הייתה המתלוננת בעלים של רכב מסוג "קאיה פיקנטו" מודל 2016 (להלן: "הרכב"). באותו היום, בשעה 12:08 או בסמוך לה, יצאה הנאשמת אל חניון הרכבים בסמוך לחנות, ניגשה אל רכבה של המתלוננת אשר חנתה במקום ובאמצעות חפץ חד שרטה הנאשמת את הרכב לכל אורכו מצדו הימני. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו שריטות בכל צדו הימני של הרכב.
3. בהכרעת הדין קבעתי, כי הוכח נזק של 1,135 ₪ בלבד, ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים.

טיעוני הצדדים לעונש:

4. ב"כ המאשימה טענה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, שהם פגיעה ברכושה ובקניינה של המתלוננת, וכן בשלוות נפשה. ב"כ המאשימה ציינה לקולא, את העובדה שאין לנאשמת הרשעות קודמות. מאידך, צוין כי הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות. ב"כ המאשימה טענה למתחם העונש הנע במקרים קלים בין מע"ת ושל"צ לבין מס' חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות וכן ענישה נלווית בדמות קנס ופיצוי.
5. לטענת ב"כ המאשימה, אין במקרה זה מקום לסטות ממתחם הענישה, או לשקול ביטול הרשעה, בשים

לב לכך שהנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות, לא נטלה אחריות, אין במקרה דנן כל הליך שיקומי ואין פגיעה קונקרטיית צפויה בתעסוקתה או בעתידה של הנאשמת, כתוצאה מהרשעתה. המאשימה עתרה, כי גזר הדין יינתן באמצע המתחם, וכי בית המשפט יגזור על הנאשמת מאסר קצר שיכול שיהיה בעבודות שירות, מע"ת, קנס ופיצוי שלא יפחת מהנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיה של הנאשמת.

6. מנגד, טענה ב"כ הנאשמת כי מדובר באירוע ישן יחסית, שהתרחש בחודש נובמבר 2016. נטען, כי בהתאם להלכה, אין לזקוף לחובתה של הנאשמת את ניהול ההוכחות. הסניגורית טענה, כי מתחם העונש ההולם נע בין של"צ למע"ת, וכי במקרים חריגים גוזר בית המשפט מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, לעניין זה הפנתה לפסיקה שהוגשה לעיון בית המשפט.

7. ב"כ הנאשמת הדגישה, כי עסקינן בנאשמת נעדרת עבר פלילי, אשר זו לה הסתבכותה הראשונה עם החוק. נטען, כי בנסיבות העושה והמעשה חרף ההרשעה עדיין מדובר בעבירה ברף התחתון. ב"כ הנאשמת ציינה, כי אינה עותרת לבטל הרשעה כיוון שלא מתקיימים במקרה זה הטעמים לכך, וכי אין התנגדות לגזירת עונש של פיצוי, שיעלה בקנה אחד עם הנזק שנקבע שהוכח עפ"י הכרעת הדין.

8. הנאשמת בדברה האחרון, לא ביקשה לומר דבר.

9. יצוין, כי לאחר הטיעונים לעונש, חזרה בה המאשימה, בהודעה שהוגשה לתיק בית המשפט, מעתירתה להטלת עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מן הטעם שהנאשמת לא הודעה, בראשית ההליך, על כוונת המאשימה לעתור למאסר בפועל. על כן, הותירה המאשימה את עתירתה למע"ת, קנס ופיצוי.

שאלת ההרשעה:

10. ב"כ הנאשמת ציינה בטיעוניה, כי לא תעתור לביטול ההרשעה, וטוב שכך. מאחר והסוגיה עלה כל זאת בטיעוני הצדדים, אתייחס לה בקצרה.

11. בפסיקה נקבע, כי בשאלת ביטול ההרשעה יבחן בית המשפט קיומם של שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש** (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

12. המדובר כאמור, בשני תנאים מצטברים. במקרה דנן, אף אם ניתן היה לשקול התקיימותו של התנאי השני שעניינו בסוג העבירה, הרי שברור לכל שהתנאי הראשון אינו מתקיים בענייננו. לא הוצג לבית המשפט כל טעם שיקומי, שיש בו בכדי לבכר את האינטרס הפרטני של הנאשמת על פני אינטרסים כללים של גמול והרתעה, ומכל מקום לא הוכחה פגיעה קונקרטיית בנאשמת בעקבות הרשעתה. לפיכך, ברי כי אין נסיבות המקרה

מצדיקות ביטול הרשעה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

13. עקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לסעיף 40ב לחוק. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, במידת הפגיעה בערכים, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

14. **הערכים החברתיים המוגנים** אשר נפגעו בעקבות ביצוע העבירות על ידי הנאשמת הינם זכותו של אדם להגנה על קניינו ועל שלוות נפשו.

בנסיבות המקרה שלפניי, אני קובעת כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף נמוך, בשים לב לאופן ביצוע העבירה, לכך שלא הייתה מעורבת בביצועה אלימות רבה, ולא נדרש בה תחכום רב.

15. **באשר לנסיבות ביצוע העבירה** - המדובר בעבירה שבוצעה כלפי מי ששימשה המנהלת של הנאשמת בעת הרלוונטית, במקום עבודתה, על רקע יחסי העבודה ביניהן. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשמת יצאה מן החנות במיוחד ובאופן ספציפי, לצורך ביצוע העבירה, לאחר שהכירה את הרכב המדובר והבחינה בו חונה בכניסה. הנאשמת הצטיידה באבן קטנה בעלת זיז חד או חפץ חד אחר, לצורך ביצוע הנזק לרכב, ולפיכך נראה כי קדם תכנון לעבירה. הנאשמת העבירה את ידה לכל אורך דופן ימין של הרכב, כשהיא מותירה אחריה שריטה מתמשכת לאורכו. עם זאת לא נלוו למעשה גילויי אלימות נוספים כלפי המתלוננת, ומדובר באירוע נקודתי ובודד. בהכרעת הדין קבעתי, כי ישנו ספק באשר להיקף הנזק הנטען, אך כי בכל מקרה הוכח נזק בשיעור ירידת הערך בסך של 1,135 ₪.

גם נסיבות אלו מעמידות את מעשה העבירה ברף נמוך של חומרה.

16. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי במרבית המקרים בהם הועמדו נאשמים לדין בגין עבירה בודדת של היזק לרכוש במזיד, הם נידונו למאסרים מותנים, קנס ופיצוי. עם זאת, עיון בפסיקה מלמד כי בדרך כלל כאשר הורשעו נאשמים בגין עבירה זו לבדה, נעשה הדבר כאשר עסקין בנאשמים נעדרי עבר פלילי, ולאור הודאתם.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובכללם כאמור הפגיעה בערכים המוגנים ונסיבות המעשה, אני קובעת מתחם עונש הולם שהינו החל ממאסר מותנה ועונשים נלווים, וכלה במספר חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שירות.

17. **בגזירת העונש בגדרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.** הנאשמת אמנם ניהלה הוכחות ולא חסך בזמן שיפוטי, אולם עובדה זו אינה נזקפת לחובתה. יחד עם זאת, ברי, כי הנאשמת אינה זכאית לאותה הקלה בעונש הניתנת לנאשמים הבוחרים להודות וליטול אחריות על מעשיהם.

יודגש, כי אף לאחר שהורשעה הנאשמת לא לקחה אחריות על מעשיה ולא ביטאה כל חרטה עליהם. הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

18. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש לגזור על הנאשמת עונש ברף התחתון של המתחם אותו קבעתי לעיל ובכך למעשה לקבל את עתירת המאשימה להטלת עונשי מע"ת, קנס ופיצוי. לא מצאתי כי נסיבות המקרה מצדיקות סטייה לקולא מן המתחם, שכן לא הוצגו כל שיקולי שיקום, הנאשמת לא נטלה אחריות ולא הביעה חרטה.

סוף דבר:

19. אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:
- א. 3 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא תעבור את העבירה בה הורשעה למשך שנתיים מהיום.
- ב. פיצוי למתלוננת (ע.ת. 2), בסך של 1,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך של 500 ₪ כל אחד, הראשון עד ליום 20.06.19 והשני עד ליום 20.07.19.
- ג. קנס ע"ס 1,000 ₪, שישולם בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 20.08.19 והשני עד ליום 20.09.19.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בתוך 45 ימים.

ניתן היום, א' אייר תשע"ט, 06 מאי 2019, בהעדר הצדדים.